

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU
BỨC HOẠT HOẠ LY KỲ BÍ HIỂM

Hư Trúc nói:

- May mà tiên bối...

Tô Tinh Hà ngắt lời:

- Sư đệ là chưởng môn của bản phái, sao lại kêu biểu huynh là tiên bối? Nên gọi bằng sư ca mới phải chứ!

Hư Trúc nghĩ thầm trong bụng:

- Vụ này thật rắc rối cho mình! Biết bao giờ mới nói huỵch toẹt ra được?

Nhà sư nghĩ vậy liền đáp:

- Tiên bối có phải sư huynh tiểu tăng hay không, chưa bàn đến vội. Giả tử tiên bối đúng là sư huynh thì cũng là tiên bối chứ sao?

Tô Tinh Hà gật đầu nói:

- Sư đệ nói vậy cũng có lý. Vừa rồi sư đệ biểu: may mà...

Hư Trúc nói:

- May mà tiên bối kín đáo không chịu lộ chuyện, dẫu nhem công lực tinh nhuệ của mình, chờ cho đến lúc cuối cùng, tiên bối mới đột nhiên đem kỳ chiêu ra đánh bật lại, khiến cho Tinh Tú lão quái bị thua liểng xiểng phải bỏ chạy.

Tô Tinh Hà khoát tay lia lịa nói:

- Sư đệ! Cái đó chính là tự sư đệ mà ra còn gì nữa. Rõ ràng sư đệ dùng thần công của tôn sư truyền cho chuyển vào giúp sức mới cứu được tính mạng cho ta. Sao còn khiêm tốn không chịu nhận? Sư đệ với ta tuy là sư huynh, sư đệ trong một môn phái, song ngôi chưởng môn đã định rồi. Hướng chi mạng ta lại được sư đệ cứu cho, nên dù sao thì ta cũng phải trọng chức chưởng môn tức là trọng vọng sư đệ vậy. Từ đây sư đệ đừng coi ta như người ngoài nữa.

Hư Trúc lấy làm lạ hỏi:

- Tiểu tăng đã giúp tiên bối bao giờ? Việc cứu mạng đó không nên nói đến nữa.

Tô Tinh Hà ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Hoặc giả đó là sư đệ vô tâm không chừng. Nhưng rút lại nhờ có bàn tay sư đệ đặt lên lưng ta thì thần công của bản môn mới truyền vào được, và mới có thể chuyển bại thành thắng.

Hư Trúc nói:

- À ra thế đấy! Nếu vậy thì lại là lệnh sư phụ đã cứu mạng tiên bối, chứ không phải tiểu tăng đâu.

Tô Tinh Hà nói:

- Ta cũng bảo sư tôn mượn bàn tay sư đệ cứu mạng ta. Vậy sư đệ chịu rồi chứ?

Hư Trúc không còn chối cãi vào đâu được, gật đầu nói:

- Cái đó là đúng lý. Tiền bối nói tiểu tăng không nhận cũng không được.

Tô Tinh Hà lại nói:

- Đinh Xuân Thu định bụng sau khi hạ sư phụ rồi, đoạt lấy thiết giới chỉ (cái nhẫn sắt đeo tay) rồi nhờ người chỉ điểm về công phu Tiêu Dao Ngự Phong. Hắn không ngờ lúc chiến đấu lại hất văng sư phụ xuống vực sâu để mất tích.

Hắn lại không ngờ sư phụ tuy bị trọng thương, hai chân đứt từ đầu gối mà người chưa chết. Mấy năm sau sư phụ cùng ta lại được gặp nhau. Ta vẫn ngấm ngầm tính toán: nếu muốn hạ được Đinh Xuân Thu thì cần tìm một tay thiếu niên anh tuấn, thông tuệ phi thường, tư cách phong lưu hơn người...

Hư Trúc nghe Tô Tinh Hà nói đến "tay thiếu niên anh tuấn" thì không khỏi chau mày tự hỏi:

- Luyện võ công thì cần gì đến bộ mặt đẹp hay xấu? Hai thầy trò lão này mỗi khi đề cập đến việc tìm người truyền võ công bao giờ cũng tìm tướng mạo tốt đẹp nghĩa là làm sao? Hắn bên trong có duyên cớ nào khác.

Tô Tinh Hà liếc mắt nhìn nhà sư khế thờ dài.

Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng mặt mũi xấu xa, quyết không hợp tư cách làm truyền nhân của tôn sư. Vậy lão tiền bối đi tìm một vị thiếu niên anh tuấn, tư cách phong lưu về, tiểu tăng sẽ truyền lại thần công của sư tôn cho chàng thế là yên chuyện.

Tô Tinh Hà sững sốt nói:

- Thần công bản phái có liên quan đến khí quyết cùng tâm mạch. Thần công còn thì người còn mà thần công mất thì người phải chết. Sư phụ truyền thần công cho sư đệ rồi quy tiên ngay! Chẳng lẽ sư đệ không thấy hay sao?

Hư Trúc dậm chân liên mấy cái rồi nói:

- Như vậy thì biết làm thế nào? Thế là tiểu tăng đã làm lỡ đại sự của tôn sư cùng tiền bối rồi!

Tô Tinh Hà nói:

- Sư đệ ơi! Trách nhiệm đã trút lên vai sư đệ rồi. Sư phụ đặt ra thế cờ đó cốt để khảo tra tính tình ngộ nghĩnh của những người đến đây phá giải. Người từng nói với ta: "Tinh Hà! Người theo ta đã lâu năm, ta biết người không phải là người đúng tư cách. Nhưng ta đã coi người vào hạng đồng nhân. Chỉ cần người giải khai được thế cờ là ta đem thiết giới chỉ cùng thần công truyền lại cho người". Ta khổ công lo nghĩ mấy chục năm trời mà không sao phá được thế cờ. Sư đệ, chỉ có mình sư đệ giải khai được mà thôi. Vậy thì thiên tư đỉnh ngộ của sư đệ là hợp thức rồi.

Hư Trúc nhăn nhó cười nói:

- Sự thực thì không hợp thức. Thế cờ đó không phải tiểu tăng phá được đâu. Rồi nhà sư đem việc sư bá tổ Huyền Nạn dùng phép "truyền âm nhập mật" ngấm ngấm chỉ điểm thuật lại.

Tô Tinh Hà bán tín bán nghi nói:

- Huyền Nạn đại sư mắc phải độc thủ của Đinh Xuân Thu, công lực toàn thân đã bị mất hết rồi thì làm sao còn thi triển được phép "truyền âm nhập mật" nữa?

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng phái Thiếu Lâm là một phái võ chính tông đứng đầu thiên hạ. Hoặc giả Huyền Nạn đại sư giả trang như vậy cũng chưa biết chừng. Ta đây chỉ như con ếch nằm đáy giếng thì hiểu sao được? Sư đệ ơi! Về vụ tìm người phá thế cờ, ta đã bày ra trăm phương ngàn kế để dẫn dụ bao nhiêu nhân vật tới đây. Mộ Dung công tử ở Cô Tô mặt đẹp như ngọc, lại giỏi về các môn sở trường những phái võ khắp thiên hạ. Y chính là một nhân vật tốt nhất, đủ tư cách về vụ này, nhưng khốn nỗi lại không phá được thế cờ.

Hư Trúc nói:

- Đúng rồi! Mộ Dung công tử quả là mạnh gấp trăm lần tiểu tăng. Lại còn vị Đoàn công tử nước Đại Lý cũng là tay phong lưu tuyệt vời!

Tô Tinh Hà nói:

- Hỡi ơi! Gã này không nên đề cập tới. Ta từng nghe Trấn Nam Vương nước Đại Lý là Đoàn Chính Thuần rất tinh thâm về thần kỹ Nhất Dương chỉ. Ông ta là một tay phong lưu trên đời hiếm có. Bất luận là khuê nữ nơi gác tía lầu son hay thiếu phụ nạ dòng trong võ lâm một khi đã thấy mặt y là thân hồn điên đảo, không sao tự ngăn chặn được mối tình bông bột. Ta cũng tốn bao nhiêu tâm huyết, sai đệ tử đi mời y tới đây và biểu cho y biết Cô Tô Mộ Dung muốn phá phép Nhất Dương Chỉ của Đoàn gia, ngờ đâu y chẳng chịu đến chỉ có cậu con trai quý hoá ngớ ngẩn ngần ngần đến đây mà thôi.

Hư Trúc mỉm cười nói:

- Tiểu tăng cũng không để ý nhìn chàng song đường như chàng ta cặp mắt lúc nào cũng đăm đăm để ý đến Vương cô nương!

Tô Tinh Hà lắc đầu nói:

- Thật tội nghiệp cho gã! Phụ thân gã là Đoàn Chính Thuần thì ^^ ong bướm vật vờ, nổi danh là tay phong lưu đệ nhất võ lâm lại có được cậu con trai chẳng giống cha chút nào, làm mất cả mặt ^^ . Gã thực mạng cổ gần cạnh Vương cô nương, song Vương cô nương lại không thèm để ý gì đến gã thật là tức cười chết đi được.

Hư Trúc nói:

- Vị công tử đó là kẻ thâm tình, đúng lý là tư cách còn hơn kẻ ^^ phong lưu. Sao tiền bối lại chê chàng?

Tô Tinh Hà đáp:

- Gã là anh chàng ngu ngờ, không hiểu việc tán gái, chúng ta không thể dùng gã được.

Hư Trúc đáp:

- Vâng.

Nhà sư lòng riêng khắp khởi mừng thâm, nghĩ bụng:

- Té ra bọn này muốn kiếm một chàng thiếu niên anh tuấn là để đối phó với đàn bà, con gái. Nếu vậy thì hay lắm! Không bao giờ họ dùng đến kẻ trọc đầu xấu xa này!

Tô Tinh Hà lại hỏi:

- Sư đệ! Sư phụ có chỉ điểm cho sư đệ đi kiếm một người nào không?

Hư Trúc sững sốt biết rằng vụ này có chuyện rắc rối, toan nói dối. Nhưng nhà sư đã được các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm giáo huấn ngay từ nhỏ. Có bao giờ lại nói dối. Nhà sư ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Tô Tinh Hà đáp:

- Bây giờ sư đệ đã là chưởng môn nhân bản phái nếu sư đệ bảo làm gì, ta nhất định phải trả lời. Nếu không thì sư đệ có thể dùng ^^ chưởng môn mà xử tử ta lúc nào. Còn ta hỏi sư đệ điều gì, sư đệ nếu muốn trả lời cũng được, mà không muốn trả lời thì có thể cấm ta không được lắm môn hỏi vặn.

Tô Tinh Hà nói vậy, song Hư Trúc không giấu diếm, liền khoát tay nói:

- Tiểu tăng khi nào dám ngông cuồng, tự đại với tiền bối? Lệnh sư đã giao cái này cho tiểu tăng.

Nói xong rút cuốn trục trong bọc ra thì thấy người Tô Tinh Hà co rúm lại, vẻ mặt cực kỳ cung kính, không dám thò tay ra đụng cuốn trục. Nhà sư liền từ từ mở ra.

Cuốn trục vừa mở, cả hai người đồng thời thộn mặt ra và cùng la lên một tiếng kinh ngạc.

Nguyên cuốn trục này không vẽ đồ hình địa lý mà cũng không vẽ phong cảnh sơn thủy nào cả, chỉ vẽ một thiếu nữ nhan sắc khuynh thành ăn mặc ra kiểu cung phi. Hư Trúc nói:

- Té ra đây là hình dung Vương cô nương ở ngoài kia.

Cuốn trục này bằng lụa vàng đã lâu ngày ít ra cũng đến ba bốn chục năm. Nét vẽ trong đồ hình đã phai màu, rõ ràng là một bức cổ họa về nhân vật đời trước. Thế nào thì người trong đồ hình cũng hơn tuổi Vương cô nương nhiều lắm rồi mới phải. Chẳng lẽ người vẽ mấy chục hay mấy trăm năm trước đã tưởng tượng để vẽ ra dung mạo Vương cô nương ngày nay thật là một việc không thể ngờ tới.

Nét vẽ trong đồ hình lại càng linh hoạt phi thường. Hình trong bức vẽ hoạt động trông như người thật, giống hệt như Vương Ngọc Yến co nhỏ người lại rồi đặt vào đó. Hư Trúc ngấm ngấm kính dị đưa mắt ngó Tô Tinh Hà thì thấy lão đang thò ngón tay ra vẽ vẽ, vạch vạch đường như nét nào cũng cố bắt chước nét vẽ trong bức họa. Lão vừa vẽ vừa khen, hồi lâu rồi đột nhiên như người đang mơ mộng choàng tỉnh giấc, cất tiếng nói:

- Sư đệ! Sư đệ đừng lấy làm lạ và cũng đừng trách biểu huynh. Đây là phút xuất thần, biểu huynh nhìn nét vẽ tuyệt diệu của sư phụ bất giác lại ngứa nghề, muốn học vẽ một

phen. Hỡi ơi! Người ta thường nói: ăn lắm thì nhai không được kỹ, ôm nhiều thì nặng bụng. Cái gì ta cũng muốn học, thành ra không được việc gì đến nơi đến chốn, nên mới bị Đinh Xuân Thu đánh cho bại hoại.

Tô Tinh Hà vừa nói vừa vội vàng cuộn cuốn trục lại đưa trả cho Hư Trúc vì lão sợ coi thêm một chút nữa sẽ bị nét bút quyền rũ làm cho mê mẩn.

Tô Tinh Hà nhắm mắt dưỡng thần, lại miễn cưỡng lắc đầu, tựa hồ như để xua đuổi những nét vẽ trong đồ hình ra ngoài bộ óc. Hồi lâu lão mới dương cặp mắt lên hỏi:

- Khi sư phụ trao cuốn trục này cho sư đệ, người bảo sao?

Hư Trúc đáp:

- Lệnh sư bảo: "Bây giờ công phu của tiểu tăng chưa đủ tru diệt Đinh Xuân Thu, phải theo cuốn trục này đi đến Thiên Sơn tại Tây Vực, tìm kiếm những sách vở võ học lúc đương thời để luyện thêm". Có điều theo lời tôn sư thì người đây là nơi người đã hưởng phúc thanh nhàn hồi trước mà vẽ ra đồ hình này. Tiểu tăng tưởng trong đồ hình vẽ một khu danh sơn kỳ thú hoặc một phong cảnh thanh tịch u nhã, ngờ đâu lại là tượng hình Vương cô nương. Hay là lệnh tôn sư đã đưa lầm cuốn trục?

Tô Tinh Hà nói:

- Những hành động của sư phụ khó mà lường được. Thiên tư đỉnh ngộ của sư đệ rất cao xa, lúc đến việc sẽ hiểu rõ. Sư đệ phải chăm chú vào việc tuân theo mệnh lệnh của sư phụ, tìm cách học thêm để trừ diệt Đinh Xuân Thu cho toại lòng sư phụ.

Hư Trúc áp ứng:

- Cái này... cái này... tiểu tăng là đệ tử phái Thiếu Lâm, cần phải về chùa phục mệnh ngay. Khi đã về chùa rồi thì không biết còn ra nữa không.

Tô Tinh Hà giật mình kinh sợ nhảy lên, rồi buông tiếng khóc rờn. "Huych" một tiếng, lão quỳ mọp trước mặt Hư Trúc như tế sao, cầu khẩn:

- Chưởng môn nhân! Trời ơi! Chưởng môn nhân không tuân theo lời di huấn của sư phụ chết uống hay sao?

Hư Trúc cũng quỳ xuống vừa lạy vừa nói:

- Tiểu tăng đã vào cửa Không một lòng giới sân giới sát. Trước đây tiểu tăng có vâng lệnh tôn sư đi trừ khử Đinh Xuân Thu. Nhưng lúc này nghĩ lại hối hận vô cùng. Lê luật bản phái cực kỳ nghiêm minh. Bất luận thế nào tiểu tăng cũng không dám thay đổi lòng dạ gia nhập môn phái khác, làm điều càn rỡ.

Bất luận Tô Tinh Hà khóc lóc, van vỉ thế nào, dỗ ngon dỗ ngọt đến đâu thậm chí dùng đến cách uy hiếp cưỡng bách thế nào mặc lòng, Hư Trúc vẫn một mực không chịu. Tô Tinh Hà không biết làm thế nào được. Lão thương tâm tuyệt vọng quá đổi, nhìn thi thể sư phụ vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ ơi! Chưởng môn nhân không chịu tuân lời di mệnh của sư phụ. Tiểu đồ lại kém cỏi không làm gì được, quyết định đi theo sư phụ thôi!

Lão nói xong nhảy tung người, lộn cổ xuống, giơ chân lên định đập đầu xuống thêm đá.

Hư Trúc hốt hoảng la lên:

- Không làm thế được!

Đoạn nhảy ra ôm chặt lấy Tô Tinh Hà. Hiện giờ nhà sư chẳng những nội lực thâm hậu mà chân tay lại mau lẹ hơn trước nhiều lắm.

Tô Tinh Hà bị Hư Trúc ôm chặt không nhúc nhích được. Lão hỏi:

- Tại sao sư đệ không cho biểu huynh tự tận?

Hư Trúc đáp:

- Kể xuất gia lấy từ bi làm gốc, tiểu tăng dĩ nhiên không nỡ nhìn thấy tiền bối huỷ mình.

Tô Tinh Hà nói:

- Sư đệ buông biểu huynh ra. Biểu huynh đã nhất quyết không muốn sống nữa!

Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng nhất định không buông.

Tô Tinh Hà nói:

- Chẳng lẽ sư đệ cứ giữ thế này mãi được chăng?

Hư Trúc cho là lão nói đúng, liền đảo người lão lại, đầu lên trên chân xuống dưới rồi buông ra nói:

- Được rồi! Tiểu tăng đành chịu buông tiền bối, nhưng nhất quyết không cho tiền bối tự tận.

Tô Tinh Hà chợt động tâm linh nói ngay:

- Sư đệ không cho tiểu huynh tự tận ư? Vâng! Dĩ nhiên tiểu huynh phải tuân theo mệnh lệnh của chưởng môn nhân. Hay lắm! Thừa chưởng môn nhân! Chưởng môn nhân đã ưng chịu làm chưởng môn bản phái rồi!

Hư Trúc lắc đầu mãi:

- Tiểu tăng không... không dám đâu! Tiểu tăng ưng chịu làm chưởng môn nhân bao giờ?

Tô Tinh Hà cười ha hả nói:

- Chưởng môn nhân! Bây giờ chưởng môn nhân lại muốn cãi ư? Nhưng không được nữa rồi! Chưởng môn nhân đã ra lệnh cho tại hạ và tại hạ đã tuân lệnh từ giờ không dám tự tận nữa.

Ngừng giây lát, Tô Tinh Hà nói tiếp:

- Thông Biện tiên sinh Tô Tinh Hà này là hạng người nào? Trừ chưởng môn nhân bản phái nói sao phải nghe vậy, còn ngoài ra ai dám ra lệnh cho tại hạ nữa? Chưởng môn nhân

không tin thì thử hỏi Huyền Nạn đại sư phái Thiếu Lâm xem có đúng thế không? Ngay phương trượng chùa Thiếu Lâm cũng không dám ra lệnh cho tại hạ.

Thông Biện tiên sinh Lung á lão nhân oai danh lừng lẫy giang hồ, chính Hư Trúc cũng biết vậy. Lão biểu không ai dám ra lệnh cho lão là đúng sự thực.

Nhà sư nói:

- Tiểu tăng khi nào dám ra lệnh cho tiền bối. Sở dĩ tiểu tăng nói vậy là để khuyến cáo tiền bối giữ gìn tính mệnh không nên huỷ hoại. Đó chẳng qua là hảo ý của tiểu tăng mà thôi.

Tô Tinh Hà nói:

- Tại hạ không đủ tư cách chất vấn chương môn nhân có bảo hay không. Chương môn nhân bảo tại hạ chết là tại hạ phải chết liền, bảo tại hạ không được chết là tại hạ không dám chết nữa. Mệnh lệnh để sống hay bắt phải chết là một quyền hành lớn nhất ở đời. Nếu sư đệ không phải là chương môn nhân thì đâu có quyền bảo tiểu huynh phải sống.

Hư Trúc đuối lý quay ra năn nỉ:

- Nếu vậy thì tiểu tăng lỗi lời, bây giờ xin thủ tiêu lời nói đó vậy.

Tô Tinh Hà nói:

- Chương môn nhân đã thủ tiêu mệnh lệnh không cho tại hạ tự tận, tức là có ý bảo tại hạ phải tự tận đi! Tại hạ xin tuân lệnh và lập tức tự tận ngay bây giờ.

Cái cách tự vận của lão thật là kỳ. Dứt lời lão lại nhảy tung mình một cái, dơ chân lên, đầu chúc xuống toan đập vào thêm đá!

Hư Trúc lại giơ tay ra ôm chặt lấy nói:

- Không được, không thể làm thế được! Tiểu tăng có biểu tiền bối tự tận đâu!

Tô Tinh Hà lại nói:

- Vâng! Chương môn nhân không cho tự tận, tại hạ xin kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của chương môn nhân!

Hư Trúc hạ người Tô Tinh Hà xuống, vò cái đầu trọc lóc không biết nói sao.

Nguyên Tô Tinh Hà sở dĩ có ngoại hiệu là Thông Biện tiên sinh vì lão là một tay biện bác rất giỏi. Sau ba mươi năm trời giả câm giả điếc không hề mở miệng, phen này lại vận dụng khẩu thiết tài đường thông reo nước chảy, Hư Trúc đã nhỏ tuổi lại kém mồm miệng thì đối thủ với lão thế nào được? Thực ra Hư Trúc bảo không cho lão tự tận không phải là một mệnh lệnh. Có điều tài biện luận hùng hồn của Tô Tinh Hà nói đâu ra đấy, mà Hư Trúc không biết biện bạch thế nào đành đứng thộn mặt ra hồi lâu rồi thở dài nói:

- Tiền bối! Tài biện luận của tiểu tăng không thể nào theo kịp được tiền bối. Có điều tiền bối bảo tiểu tăng đối dạ gia nhập quý phái thì dù sao tiểu tăng cũng không tuân mệnh được.

Tô Tinh Hà vận nói:

- Lúc chúng ta vào đây, Huyền Nạn đại sư đã căn dặn sư đệ điều gì? Lời nói của Huyền Nạn đại sư, sư đệ có nên nghe theo hay không?

Hư Trúc chùng hững, áp ứng đáp:

- Sư bá tổ bảo tiểu tăng... phải ... nghe lời... lão tiên bối.

Tô Tinh Hà ra chiều đắc ý cười ha hả nói:

- Phải rồi! Huyền Nạn đại sư biểu sư đệ phải nghe lời tiểu huynh. Tiểu huynh đã nói sư đệ nên tuân theo di mệnh của sư phụ và làm chương môn nhân bản phái. Nhưng khi sư đệ đã lên địa vị chương môn nhân phái Tiêu Dao, thì bất tất phải nghe lời các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nữa. Sư đệ tuân lời của Huyền Nạn đại sư có lý đâu lại không làm chương môn nhân phái Tiêu Dao. Trong trường hợp sư đệ không tuân theo lời Huyền Nạn đại sư cũng vẫn hợp lý vì chương môn nhân phái Tiêu Dao có thể không nghe lời Huyền Nạn đại sư được.

Tô Tinh Hà đưa ra luận chứng này. Hư Trúc nghe câu nào cũng có lý, nhà sư lúng túng không biết nói sao thì Tô Tinh Hà lại nói tiếp:

- Sư đệ! Huyền Nạn đại sư cùng các vị cao tăng khác của chùa Thiếu Lâm đều trúng phải độc thủ của Đinh Xuân Thu. Nếu không tìm cách cứu chữa thì tính mạng các vị đó nguy trong sớm tối. Hiện nay trên thế gian chỉ có một mình sư đệ là cứu được các vị đó. Nhưng ta nói vậy thôi, còn muốn hay không là tùy ý sư đệ.

Hư Trúc cả kinh hỏi:

- Sư bá tổ tiểu tăng cũng mắc phải độc thủ của Đinh Xuân Thu rồi ư?

Tô Tinh Hà trịnh trọng đáp:

- Khi nào tại hạ dám lừa gạt chương môn nhân? Nếu chương môn nhân không tin thì ra hỏi lại người sẽ rõ.

Hư Trúc đáp:

- Không phải là tiểu tăng không tin lời lão tiên bối. Tiểu tăng nghĩ rằng, Sư bá tổ thân công tuyệt thế. Hiện nay trên đời ít có tay địch thủ nào mà sư bá tổ lại bị hại về tay Đinh Xuân Thu?

Tô Tinh Hà đáp:

- Huyền Nạn đại sư quả là một bậc cao tăng đời nay, nhưng vẫn bị Đinh Xuân Thu áp bức, tính mệnh người như trứng để đầu gậy. Thực ra Huyền Nạn đại sư rất có thiện chí muốn ra tay viện trợ cho tiểu huynh song vì công lực mất hết thôi đành chịu. Dù sao tiểu huynh cũng rất cảm kích thịnh tình của đại sư.